

JA TORNEM A ÉSSER-HI

Normalment, quan s'acaba el curs escolar, els alumnes respiren a gust davant les esperades vacances d'estiu; però allò que és agradable s'acaba aviat i com un girant d'ulls reeixirà un nou curs, que hom iniciarà amb més o menys il·lusió, segons les circumstàncies.

Els dies que antecedeixen la fi del curs són, en general, poc favorables per als alumnes. En un temps en què la temperatura ambient augmenta i el calor excita el temperament dels estudiants, indisposant-los per a treballar amb placidesa. La dèria d'unes merescudes vacances, a un pas de l'escola, dificulta el treball de l'alumnat, ja que no viu pels temes d'estudi sinó per a l'esbargiment que se li apropa. L'alumne se sent cansat i desitja canviar les seves quotidianes activitats. No vol seguir supeditat a un rigurós horari de treball, ans desitja esquivar tot allò que el manté subjecte a unes educatives normes de conducta.

Contràriament, els dies que precedeixen el nou curs són, per als escolars, jornades d'eufòria. La majoria d'ells pensen insistentment en l'aula de classe que ocuparan, en els llibres que adquiriran, en els mestres que els alligaran, en els amics amb els quals conviuran,... i un llarg etcètera de pensaments infantils.

L'espera per a tornar a l'escola se'ls fa llarga, tant és així que aleshores els sembla que el temps passa lentament, perquè desitgen accelerar l'esdeveniment. Van descansats i ansien rependre un nou curs, per aquest motiu, aquella mainada que va viure amb el desig de que acabés el curs, reviu la il·lusió de veure'n començar un altre.

Però, aquesta eufòria, malauradament, per a uns alumnes sol ésser passatgera. Un cop assaborit el plaer dels primers dies, l'avenir esdevé monòton i enutjós. El nen, vulgui o no vulgui, ha d'aprendre a ser esclau del rellotge i això a alguns no els complau del tot, perquè veuen limitada la seva llibertat d'acció. Tampoc no comprenen que el treball diari a l'escola els capacita per a exercir una ocupació digna en l'avenir i opten per deixar passar el temps i..., que vingui allò que Déu vulgui. Són aquells alumnes que, a vegades, no fan ni deixen fer.

Sortosament, no tots els escolars són indiferents en relació al treball de l'escola, puix a una majoria els agrada sentir-s'hi vinculats i aprofiten al màxim cada hora de la jornada escolar.

Les causes de la diferenciació, quant a interès per l'escola, entre els alumnes d'una mateixa edat, són tan complexes que fan difícil l'obtenció d'un resultat positiu per a tots. Amb la solució de les causes s'aconseguiria resoldre el problema; però, qui hauria de portar a cap aquesta tasca?

Mentrestant la vida de l'escola segueix un ritme incessant i és inquietant veure el contrast que hi ha entre uns alumnes que viuen plenament per al seu treball, esprement-ne tot el seu suc, mentre altres prefereixen anar fent la viu-viu.

Convindria seguir bé els dos blocs del refrany castellà: «A Dios rogando y con el maza dando». Si fos així, que n'aniríem de bé!

PILAR PELLICER de GISPERT
L'Escala, a 28 de Setembre del 1985

LA VILA GENTIL, GALANA I ENCISERA

Es la segona vegada que col·laboro i m'agrada fer-ho, a la revista «L'Escalenc». Com per inaugurar la meua col·laboració, parlaré de l'Escala, la vila gentil, galana i encisera ...com diu la nostra sardana.

Això de descendir dels grecs, entre cometes gent culta, elegant i de bon gust ens honra una mica als escalencs i jo diria que més que honrar-nos ens exigeix; ens compromet a mantenir aquesta cultura i expandir-la; ens obliga a cultivar el bon gust en la nostra vida tota. Per exemple: saber veure la bellesa que ens envolta, amb el nostre mar, amb les nostres cales tan boniques, obertes a tots els vents, saber copsar que l'Escala no cal ornar-la, és bonica ella en si mateixa, per les cases blanques, per les cases velles dels mariners, que ens parlen d'un passat dur, de treball i esforç.

Hauríem d'ésser conseqüents en aquest aspecte i si l'Escala és ja bonica, conservem-la així. No permetem que les nostres pinedes que rodegen les platges, siguin brutes, plenes de deixalles, que la gent de mal gust, siguin estrangers o no, tiren per tot arreu, sense comprendre, que això fa menys bella la nostra vila i li lleva aquest estil elegant que vam heretar dels nostres avantpassats.

FEM HONOR A L'ESCALA i mantinguem-la neta en tots sentits.

Furgant en la història dels orígens de l'Escala, busco d'on vé aquest nom. Trobo el següent:

Aníbal el famós guerrer cartaginès, va donar el nom d'escalas a la bella i graciosa configuració de les muntanyes de Torroella de Montgrí. Traient el plural fou així anomenada la bonica cala situada en un extrem pla de la costa meridional del golf d'Empúries.

En el llenguatge planer, l'Escala és per pujar amunt, anar endavant, no cansar-se mai, elevar-se sempre... tenir esperança d'arribar.

Poble empordanès!...Ja veus quina és la teva fita!...Pujar sempre l'Escala dels teus ideals, per fer d'aquesta vila un ascendir constant.

No sols amb calés i amb nous edificis, és que pujaràs, sinó amb el teu esforç constant d'ésser oberta i comunicativa com el mar que et rodeja, acollidora amb tothom, refent les amistats endurides o refredades i essent per a tots una llum que il·lumina els qui vénen en busca de repòs i benestar.

Escala neta, Escala blanca, com les veles de les barques... I encara et podria dir més coses del que feres i fores. Buscant en els arxius i en els llibres hi trobo una altra anècdota que la deixo caure en aquest petit escrit.

«La gent de l'Escala es guanyaren la vida pescant, treballant la vinya, les oliveres, llegum i cereals. D'aquesta manera —diu la crònica— es varen guanyar dignament la vida, mereixent amb la seva honrada manera de fer, l'atenció dels pobles del voltant.

Vuitanta persones, que per aquell temps era molt, no solament construïren cases, sinó que van construir un temple.

Els fou donat el permís per la comtessa d'Empúries Na Catalina Antònia d'Aragó Folk de Cardona i el 24 d'octubre de l'any 1680, es posà la primera pedra. Treballaren sense desmaiar, fins i tot unien moltes vegades, sense dormir, les tasques de pesca amb les de paleta i tots col·laboraren de la manera més abnegada i despresada. Tot ho feien gratuïtament. En menys d'un any el construïren i el 29 de juny, festa de Sant Pere, varen poder celebrar en el seu temple, encara no acabat, la primera eucaristia. I el seu sentit creatiu el varen demostrar amb la il·luminació del temple, que fou amb farolets de paper en forma de petites embarcacions il·luminades».

Diu la crònica que això va omplir de goig no sols els sacrificats mariners d'antany, sinó també les seves dones i fills, perquè tots hi havien posat el seu gra de sorra.

Aquells homes i dones saberen pujar la seva Escala, segons el temps històric en què vivien, ascendint amunt i demostrant el seu sentit profund religiós que hi ha en el fons de cada home, i que no morirà mai, per més que el soroll i les màquines el vulguin extingir, per més que les raons materialistes i racionalistes vulguin ofegar.

Petit incident de la història de l'Escala que ens podria portar a un nou plantejament.

Llavors calia fer un temple, gran, majestuós... Hi tenien tot el dret els braus llops de mar de l'Escala, perquè se'l feren ells. Ara el nostre pujar seria potser revifar amb nous aires, la fe dormida en el fons de cadascú.

El que llavors ells, els mariners feren, nosaltres ho podem fer ara amb un altre estil, però amb la mateixa il·lusió. El resultat seria que en lloc d'anar ajuntant pedres fredes, aniríem fent i pulint, fregades l'una al costat de l'altra unes pedres vives capaces no de bastir un temple, sinó de fer un món nou, ple de fraternitat i pau, del qual tots en tenim fretura.

NEUS XIMIMIS

